

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Martina Bobáka ve věci

žalobce: O. T., státní příslušnost Ruská federace
pobytem X
zastoupen advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti: L. D.
pobytem X
zastoupena advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2022, č. j. MV-156531-4/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

1. Zdejší soud se v této věci zabýval zamítnutím žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty z důvodu výkonu nelegální práce. Konkrétně posuzoval, zda byl tento závěr řádně prokázán a odůvodněn skutečností, že žalobce v době platnosti modré karty změnil zaměstnavatele, a vykonával tak práci v rozporu s ní. Dále se soud zabýval i posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ze strany správních orgánů.
2. Žalobce je občanem Ruské federace. V roce 2019 mu byla vydána modrá karta. V době platnosti tohoto pobytového oprávnění změnil zaměstnavatele. Následně podal žádost o prodloužení platnosti modré karty, již nebylo vyhověno. V průběhu tohoto řízení žalobce podal ještě žádost o vydání zaměstnanecké karty. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (**Ministerstvo**) tuto žádost rozhodnutím ze dne 14. 4. 2022, č. j. OAM-84753-19/ZM-2021 (**prvostupňové rozhodnutí**), zamítlo. Svůj postup opřelo o § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (**zákon o pobytu cizinců**), neboť žalobce vykonával nelegální práci.
3. V záhlaví označeným rozhodnutím (**napadené rozhodnutí**) žalovaná zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Konstatovala, že žalobce ukončil zaměstnání u H. D. s.r.o. (**HD**), na něž mu byla vydána modrá karta, k 31. 10. 2020 a bez dalšího začal pracovat u zaměstnavatele N. LTD, odštěpný závod (**N.**). Měla tak za prokázané, že žalobce od 1. 11. 2020 vykonával závislou činnost v rozporu s vydanou modrou kartou a dopustil se výkonu nelegální práce. Žalovaná dále uvedla, že v tomto případě nebylo zákonnou povinností zabývat se ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců přiměřeností dopadů nevyhovujícího rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (v řízení před Ministerstvem žalobce ani žádnou námitku nevznášel). Žalovaná reflektovala pobyt manželky žalobce v České republice, přesto neshledala důvod ani pro aplikaci čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (**Úmluva**).

II. Podání stran

4. Žalobce v podané **žalobě** požadoval zrušení napadeného rozhodnutí. V nepřilíš přehledné argumentaci ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti i přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života směřoval jak námitky nepřezkoumatelnosti, tak nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud ze žaloby identifikoval následující dva základní námitkové okruhy.
5. Pod **první** z nich soustředil námitky související s vlastním důvodem zamítnutí žádosti. Žalobce poukazoval na to, že zákon o pobytu cizinců používá pojem nelegální práce na několika místech; podle něj je vždy nutné posuzovat okolnosti každého případu – zákonodárce nemá v úmyslu postihovat tyto situace bez dalšího. Ustanovení § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění (**zákon o zaměstnanosti**), upravující zaměstnávání cizinců, pak dle žalobce primárně míří na osoby nedisponující žádným pobytovým oprávněním. Žalobce byl ovšem držitelem modré karty a správní řízení ve věci jejího prodloužení bylo pravomocně skončeno až 14. 2. 2022 (do té doby pobýval na území legálně). Žalobce též zdůraznil, že již v odvolání poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (**NSS**) ze dne 30.09.2021, č.j. 7 Azs 118/2021 - 31, ve kterém tento soud zastává shovívavé stanovisko ohledně posuzování výkonu nelegální práce; žalovaná se s tímto rozsudkem nijak nevypořádala a její rozhodnutí je proto rovněž nepřezkoumatelné. Žalobce konečně upozornil na to, že v řízení o prodloužení platnosti modré karty

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nezdůvodňovalo ministerstvo její neprodloužení výkonem nelegální práce, ale toliko nesplněním lhůty pro ohlášení změny zaměstnavatele; uvedlo, že mu není zakazován další pobyt na území České republiky a že neprodloužení doby platnosti modré karty lze vnímat jako přiměřené opatření za porušení oznamovací povinnosti. Pokud žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, učinil tak na základě tohoto konstatování. Žalovaná tak opomenula své vlastní rozhodnutí ve věci prodloužení platnosti modré karty a otřásla dobrou vírou žalobce ve spravedlivé rozhodování; zasáhla do základní lidských práv a svobod ve smyslu Úmluvy.

6. Podstatou **druhého** námitkového okruhu bylo přesvědčení žalobce, že se žalovaná dostatečně nezabývala dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Řádně nezohlednila zejména závažnost protiprávního jednání, jež spočívalo jen ve včasném neoznámení změny zaměstnavatele, a pevnost rodinných vztahů, vyplývajících z manželství žalobce (závažnou újmu žalobce a jeho manželky); těmito hledisky se zabývala čistě formalisticky. K prokázání hrozící závažné újmy odkázal žalobce na usnesení vlády ze dne 30. 3. 2022, č. 76/2022 Sb., a na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2020, č. j. 57 A 91/2018 - 81. Žalobce dále upozornil, že je s ním u zdejšího soudu vedeno řízení ve věci povinnosti opustit území (sp. zn. 19 A 29/2022), jakož i na situaci spojenou s napadením Ukrajiny ze strany jeho domovského státu [poukázal na nutnost prolomení § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.) s ohledem na čl. 5 odst. 4 Úmluvy a zásadu *non-refoulement*].
7. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** navrhla její zamítnutí. V podrobnostech odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zdůraznila, že výkon práce v rozporu s vydanou modrou kartou, a tedy výkon nelegální práce, byl správními orgány prokázán, napadené rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, přičemž správní orgány se zabývaly i přiměřeností dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to na základě jim známých skutečností.
8. **Osoba zúčastněná na řízení**, která je manželkou žalobce, k věci uvedla jen tolik, že na území České republiky přicestovala společně se žalobcem; v partnerském stavu žili více než 7 let, manželé jsou od 7. 4. 2022.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
10. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. (žalovaná s tím vyslovila souhlas a souhlas žalobce byl presumován). Sám pak neshledal potřebu provádět dokazování nad rámec správního spisu, jímž se samostatně dokazování neprovádí. Rovněž účastníci řízení nenavrhovali žádné důkazní prostředky, které by se nenacházely ve správním spise. Pokud jde o podklady předložené osobou zúčastněnou na řízení, ty se vztahovaly k tvrzením ohledně soužití se žalobcem, jež nebyly ve věci sporné a jejichž prokázání nemohlo z níže uvedených důvodů na posouzení věci ničeho změnit (k důkazu ostatně ani nebyly výslovně navrhovány).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 11. 11. 2021 žádost o vydání zaměstnanecké karty na pozici programátora počítačových aplikací u společnosti N. K žádosti přiložil požadované doklady a ministerstvo mu posléze potvrdilo splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty a vyzvalo jej k jejímu převzetí. Následně se ve spise nachází oznámení žalobce jako cizince s modrou kartou o ukončení pracovního poměru u uvedené společnosti z 3. 2. 2022 (na původní pozici, aby mohl u téže společnosti nastoupit na pozici novou). Dále byly do spisu vloženy podklady z řízení o prodloužení modré karty: odpověď Úřadu práce, že žalobci nevydal povolení k zaměstnání u společnosti N. a eviduje pouze sdělení zaměstnavatele HD z 10. 11. 2020 o ukončení zaměstnání k datu 31. 10. 2020; sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení, která u žalobce evidovala jako zaměstnavatele společnost HD do 31. 10. 2020 a poté společnost N., jakož i rozhodnutí ministerstva z 25. 11. 2021, č. j. OAM-413-29/MK-2021, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení modré karty, a to podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 46f odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť do 3 pracovních dnů neoznámil skončení pracovního poměru a změnu zaměstnavatele (HD→N.).
12. Poté, co byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí a vyjádřil se k nim (mj. uvedl, že administraci ponechal na novém zaměstnavateli, který změnu ohlásil až 26. 5. 2021), vydalo ministerstvo prvostupňové rozhodnutí, v němž zdůraznilo, že k výkonu práce u společnosti N. nebyl žalobce oprávněn – disponoval pouze modrou kartou vydanou ke společnosti HD. V doplnění odvolání z 7. 8. 2022 žalobce konstatoval, že se nelegální práce dopustil, akcentoval však, že jako držitel modré karty byl v dobré víře ve správný postup nového zaměstnavatele N. Poukázal i na výše citovaný rozsudek NSS 7 Azs 118/2021, jenž údajně zastává shovívavé stanovisko při posuzování nelegální práce. Nevydání zaměstnanecké karty bylo podle něj nepřiměřené.
13. Žalovaná na tuto argumentaci v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagovala v dostatečné míře. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výkon práce u společnosti N. od 1. 11. 2020 hodnotila jako rozporný s vydanou modrou kartou – žalobce podle ní naplnil všechny zákonem a judikaturou vymezené znaky závislé práce, přičemž pracoval u zaměstnavatele, k němuž neměl vydáno povolení k zaměstnání. Dopustil se tak výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, což ostatně v odvolání ani nepopíral. V takovém případě jednání žalobce naplnilo i důvod pro zamítnutí žádosti podle § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná připomněla, že podle citovaného ustanovení se zaměstnanecká karta nevydává, pokud cizinec vykonával nelegální práci. Zákon zde neobsahuje žádné výjimky ani prostor pro uvážení např. z hlediska závažnosti výkonu nelegální práce. Rozhodné je jen to, že se žalobce nelegální práce dopustil. Žalovaná se vypořádala též s námitkou dobré víry ve správnost postupu nového zaměstnavatele a s odkazem na judikatorní závěry poukázala na odpovědnost držitele modré karty, který musí projevovat aktivní zájem o svůj pobytový status a musí vědět, k čemu jej modrá karta opravňuje, a k čemu nikoli. Pokud žalobce neoznámil změnu zaměstnavatele, muselo mu být jasné, že postupuje v rozporu s právními předpisy (případná nečinnost zaměstnavatele zde šla k tíži žalobce).
14. Soud má tudíž za to, že napadené rozhodnutí bylo v této části nepochybně přezkoumatelné. Žalovaná vymezila právní základ věci, ten aplikovala na zjištěný skutkový stav, přičemž se vypořádala i s podstatou příslušných odvolacích námitek. Z tohoto pohledu je napadené rozhodnutí uceleným a logickým argumentačním celkem. Lze připustit, že žalovaná výslovně nereagovala na odkaz žalobce na rozsudek NSS 7 Azs

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

118/2021, její postoj k této námitce je nicméně z napadeného rozhodnutí, přinejmenším implicitně, zřejmý. Žalovaná totiž na str. 5 napadeného rozhodnutí poukázala na rozsudek zdejšího soudu, podle něhož bylo lze i podle dřívější právní úpravy výkon nelegální práce považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, a dále zdůraznila, že zákonem č. 176/2019 Sb. byl výkon nelegální práce v zákoně o pobytu cizinců vyčleněn jako samostatný důvod pro zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu.

15. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS se přitom týkal právě posouzení, zda v daném případě výkon nelegální práce představoval jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. NSS v tomto rozsudku nezaujímal k výkonu nelegální práce nijak shovívavý postoj, pouze uvedl, že výkon nelegální práce automaticky nenaplnňuje existenci uvedené překážky pobytu cizince na území. Jím posuzovaná právní otázka se tak s rozhodovacím důvodem v nynější věci míjí a ani tato skutečnost tak na závěru o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nic nemění. Soud připomíná, že povinnost řádného odůvodnění nemůže být chápána tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka řízení. Nepřezkoumatelností trpí pouze takové rozhodnutí, které skutečně nelze objektivně přezkoumat, subjektivní představy žalobce o podrobnosti odůvodnění automaticky nevyvolávají nepřezkoumatelnost (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, a tam citovanou judikaturu).
16. Pokud jde o vlastní naplnění důvodu nevydání zaměstnanecké karty, soud nepovažuje za potřebné opakovat to, co již jednou správně uvedla žalovaná (rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128). Soud souhlasí s tím, že výkon nelegální práce představuje samostatný důvod pro nevydání zaměstnanecké karty, že toto ustanovení neobsahuje žádné výjimky a neskýtá prostor pro zohlednění závažnosti toho kterého případu nelegální práce (individuálních okolností), jak tomu dříve bylo při podřazení nelegální práce pod neurčitý právní pojem jiné závažné překážky pobytu na území. K tomu se vážící rozsáhlou judikaturu NSS (srov. např. již citovaný rozsudek sedmého senátu NSS či rozsudek téhož soudu z 21. 4. 2023, č. j. 5 Azs 281/2022 - 37, a další), již nelze nadále přímo aplikovat.
17. Zbývá tedy posoudit, zda bylo možné jednání žalobce označit za výkon nelegální práce. V tomto ohledu soud nemohl přehlédnout, že žalobce v odvolání nerozporoval, že se nelegální práce dopustil, rovněž v žalobě pak připustil, že nepostupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Namítal však, že byl stále v pozici držitele modré karty, a to až do pravomocného skončení řízení o jejím prodloužení dne 14. 2. 2022. V tomto řízení mu přitom vůbec nebyla nelegální práce vytýkána, nebyl mu zakázán pobyt a neprodloužení platnosti modré karty bylo označeno jako dostatečné. Žalovaná tak v nynější věci podle něj dostatečně nezohlednila celkovou pobytovou situaci žalobce a závěry souvisejícího řízení ve věci modré karty. Ani tato argumentace není příléhavá.
18. Soud připomíná, že definici nelegální práce obsahuje § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Ten v bodě 2 výslovně stanoví, že nelegální prací se rozumí též *práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikové převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce* (pozn. zvýraznění doplněno). V případě, že cizinec postupuje v rozporu s jemu udělenou modrou kartou, dopouští se nelegální práce, přestože držitelem modré karty jako takové je (žalobcem zmiňovaný § 89 odst. 1 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zaměstnanosti, jenž zaměstnání cizince podmiňuje tím, že je držitelem některého z příslušných oprávnění, je z tohoto pohledu irelevantní).

19. Judikatura správních soudů se již přitom zabývala tím, co lze označit za výkon práce v rozporu se zaměstnaneckou kartou (analogicky i modrou kartou). V nedávném rozsudku z 25. 10. 2023, č. j. 6 Azs 139/2023 - 36, NSS v bodě 49 shrnul, že zde musí „existovat faktický rozpor co do druhu a místa takové práce (...) O rozpor se zaměstnaneckou kartou půjde například tehdy, pokud cizinec vykonává práci u jiného zaměstnavatele (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2021 č. j. 7 Azs 118/2021 - 31 nebo ze dne 16. února 2023 č. j. 6 Azs 117/2022 - 33), na jiném místě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. dubna 2023 č. j. 4 Ads 25/2023 - 26) nebo realizuje práci jiného druhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. září 2020 č. j. 2 Ads 83/2019 - 26). Rozpor se zaměstnaneckou kartou je tedy nutné chápat v tom smyslu, že cizinec vykonává práci jinak (jinde či pro někoho jiného), než jak mu vydaná karta stanoví.“
20. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce vykonával práci pro jiného zaměstnavatele, než ke kterému mu byla původně vydána modrá karta. Ta se sice ve správním spise nenachází, z ostatních podkladů ovšem tato skutečnost jasně vyplývá a fakticky to potvrzuje i sám žalobce (skutkový stav není v tomto ohledu mezi účastníky sporný). Jeho postup, kdy začal bez dalšího pracovat pro společnost N., aniž měl k této společnosti vydáno povolení k zaměstnání (modrou kartou), resp. aniž včas oznámil změnu zaměstnavatele podle § 42i odst. 8 zákona o pobytu cizinců, je tudíž nutné označit za nelegální práci. K tomu soud dodává, že v § 42i odst. 9 zákon o pobytu cizinců (ve znění do 30. 6. 2023) pro změnu zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele modré karty výslovně požadoval během prvních dvou let jeho pobytu předchozí souhlas ministerstva. Žalobce byl držitelem modré karty od 30. 4. 2019, ke změně zaměstnavatele došlo od 1. 11. 2020 – souhlas k této změně tak potřeboval. Pouze na okraj soud dodává, že zákon zde hovoří o pobytu držitele modré karty, délku pobytu tak zjevně spojuje s délkou „držení“ modré karty. Tomu ostatně odpovídá i čl. 12 odst. 2 (pro věc ještě rozhodné¹) směrnice Rady 2009/50/ES o podmínkách pro vstup a pobyt státních příslušníků třetích zemí za účelem výkonu zaměstnání vyžadujícího vysokou kvalifikaci, v jehož světle je nutné citované ustanovení vykládat. Podle něho během prvních dvou let legálního zaměstnání držitele modré karty EU v dotýcném členském státě podléhají změny zaměstnavatele předchozímu písemnému schválení příslušnými orgány členského státu pobytu (z ničeho se nepodává, že by chtěl český zákonodárce zvolit odlišný postup).
21. Na uvedeném hodnocení nemůže nic změnit ani skutečnost, že dřívější neprodloužení platnosti modré karty nebylo opřeno o výkon nelegální práce, ale o neoznámení změn ve lhůtě 3 pracovních dnů. S výše uvedeným to totiž není v žádném rozporu: ministerstvo dříve netvrdilo, že se žalobce nedopustil nelegální práce. Naopak je nutné zdůraznit, že nedodržení uvedené lhůty je řazeno mezi samostatné důvody pro zrušení (a potažmo neprodloužení) platnosti modré karty, zatímco výkon nelegální práce se zde neobjevuje (§ 46f zákona o pobytu cizinců). Je proto logické, že ministerstvo v dané věci své rozhodnutí opřelo právě o neoznámení změn ve stanovené lhůtě. Soudu rovněž není zřejmé, jak by měla nynější závěry správních orgánů ovlivnit skutečnost, že žalobci nebyl v řízení ve věci modré karty zakázán další pobyt na území nebo že neprodloužení platnosti modré karty

¹ K 19. 11. 2023 zrušena směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/1883 o podmínkách pro vstup a pobyt státních příslušníků třetích zemí za účelem výkonu zaměstnání vyžadujícího vysokou kvalifikaci a o zrušení směrnice Rady 2009/50/ES

bylo označeno za dostačující. Na závěru, že se žalobce dopustil nelegální práce a že mu v takovém případě nemůže být vydána zaměstnanecká karta, to totiž nemá žádný vliv – v tomto ohledu nemohla být žalobci založena dobrá víra. Postup správních orgánů odpovídající výkladově jasnému zákonnému ustanovení nelze ani označit za přehnaně formalistický.

22. Pouze pro pořádek (vzhledem k tomu, že na něj žalobce odkazoval a přiložil ke své žalobě) soud dodává, že se odvolací rozhodnutí ve věci neprodloužení modré karty z 14. 2. 2022 nenachází ve správním spise. Ani v tomto případě soud nepovažoval za nutné si jej vyžádat, resp. provést dokazování kopií přiloženou k žalobě (žalobce ji k důkazu ani výslovně nenavrhoval). Platí totiž, že o tom, že žádost žalobce byla k uvedenému dni pravomocně zamítnuta, není mezi stranami sporu. Skutečnosti, které z něj žalobce dovozuje, nadto vyplývají i z rozhodnutí ministerstva v dané věci, jež ve správním spise je. Soud se s nimi výše vypořádal. Kromě toho působí nelogicky, pokud podání žádosti o zaměstnaneckou kartu dne 11. 11. 2021 a dobrou víru ve vyhovění této žádosti žalobce vysvětluje okolnostmi řízení ve věci modré karty, jež se měly podávat z odůvodnění odvolacího rozhodnutí z 14. 2. 2022.
23. Soud tedy uzavírá, že námitky prvního námitkového okruhu důvodnými neshledal.
24. Pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, také v tomto případě lze napadené rozhodnutí považovat za přezkoumatelné. Z jeho odůvodnění lze zjistit důvody, proč žalovaná nepřiměřenost zamítavého rozhodnutí neshledala a k jakým skutečnostem při tom přihlédla. Podle soudu tak zcela dostatečně reagovala na odvolací námitky.
25. Soud ve shodě se žalovanou připomíná, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život cizince upravuje § 174a zákona o pobytu cizinců; podle jeho odstavce třetího se ovšem přiměřenost posuzuje pouze, pokud to zákon výslovně stanoví (což není tento případ). Žalovaná rovněž správně uvedla, že podle soudní judikatury i v takových případech musí správní orgány, s ohledem na závazky plynoucí z mezinárodního práva (z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy), výjimečně posoudit přiměřenost svého zásahu. Správní orgán tak musí učinit tehdy, pokud cizinec ve správním řízení vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a s tím porušení čl. 8 Úmluvy (např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32, bod 13)
26. Žalobce ovšem v odvolání poukázal pouze na to, že na území žije se svou manželkou, která je držitelkou zaměstnanecké karty, že je ruským občanem a že nebude moci podat na zastupitelském úřadě novou žádost o pobytové oprávnění. V této souvislosti nelze nepřipomenout, že se jednalo o řízení zahájené na žádost žalobce, a bylo tak primárně na něm, aby správními orgány sdělil vše podstatné, a to i ohledně možného zásahu do svého soukromého a rodinného života (např. rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015 - 35).
27. Na žalobcem uvedené skutečnosti přitom žalovaná reagovala a zabývala se i tím, zda ve věci nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 8 Úmluvy. Rovněž bohatě odkazovala na judikaturu správních soudů a akcentovala odpovědnost žalobce za tvrzení nepřiměřených dopadů správního rozhodnutí. K soužití s manželkou žalobce nic bližšího neuvedl, soud tak považuje za dostatečnou argumentaci žalované, podle níž se pobyt manželky žalobce v České republice nijak neodvíjí od pobytu žalobce. Stejně tak soud souhlasí i s tím, že ze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

spisu nevyplývají konkrétní překážky realizace rodinného života v zemi původu (popřípadě, že s manželkou může zůstat v kontaktu i telefonicky či prostřednictvím moderních komunikačních technologií). Soud se ztotožňuje i s tím, že ani pobyt žalobce na území České republiky svou délkou nepředstavuje nijak zásadní část jeho dosavadního života.

28. Jakkoli lze tedy připustit, že se žalovaná detailněji nezabývala okolnostmi výkonu nelegální práce, vzhledem k výše uvedenému nepochybila, pokud možný zásah do soukromého a rodinného života žalobce označila za přiměřený prokázanému výkonu nelegální práce jako takové. Pouhá existence manželství či předchozího partnerského vztahu nemůže bez dalšího založit nepřiměřenost zamítnutí žádosti z důvodu výkonu nelegální práce. Z vyjádření manželky žalobce se navíc podává, že jsou manželé teprve od dubna 2022 a před příjezdem do České republiky společně žili v Ruské federaci (manželům tak zřejmě nic nebrání případně realizovat společný rodinný život v zemi původu, z níž oba pocházejí a v níž rovněž již dříve společně žili). Žalovaná též příhodně zdůraznila, že jediným důsledkem napadeného rozhodnutí je pouze dočasná ztráta možnosti pracovat na území České republiky; žalobci není do budoucna znemožněn návrat do České republiky.
29. Vzhledem k předmětu tohoto řízení, jímž je toliko zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty a s nímž není provázán dosavadní pobyt žalobce na území (ten souvisel s vydanou modrou kartou, jejíž platnost nebyla prodloužena), soud nerozumí významu poukazu žalobce na napadení Ukrajiny Ruskou federací; už vůbec pak nerozumí odkazu na čl. 5 odst. 4 Úmluvy, který s touto situací nijak přímo nesouvisí. Žalobce nadto v této souvislosti setrval ve zcela obecné rovině, nerozvedl, jaké konkrétní důsledky by pro něho návrat do Ruska měl. Kromě toho platí, že se již zdejší soud návratem žalobce do země původu zabýval, a to v rozsudku z 11. 4. 2023, č. j. 19 A 29/2022 - 42, jímž zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí o povinnosti opustit území, jakož i rozsudku z 30. 5. 2023, č. j. 20 A 47/2022 - 51, jímž pak zamítl i žalobu proti zastavení řízení o stanovení nové lhůty k vycestování. Soud na tato rozhodnutí plně odkazuje.
30. Konečně, žalovaná se dostatečně vypořádala i s námitkou, že žalobce nebude jako ruský občan oprávněn získat povolení k návratu do České republiky s odkazem na usnesení vlády č. 76/2022 Sb. Poukázala správně na to, že jako manžel cizinky, jež má na území povolen dlouhodobý pobyt, může žalobce požádat i v zemi původu o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. To výslovně umožňuje § 2 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 200/2022 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech, omezující podávání žádostí občanů Ruska a Běloruska. Žalobcem citované usnesení vlády již není účinné (jednalo se o krizové opatření v rámci nouzového stavu vyhlášeného v souvislosti s ruskou agresí a přílivem ukrajinských uprchlíků), pro posuzovanou věc je proto nerozhodné; stejně tak jsou v této věci nepřipadné závěry rozsudku Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 91/2018.

IV. Závěr a náklady řízení

31. Na základě shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Výroky o náhradě nákladů II a III jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

33. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve čtvrtém výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2024

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.